

Az élet a halál után

Az élet a halál után

„Ha az ember meghal, újra élni fog?”

Jób 14:14

Nincs olyan téma, amely ennyire lenyűgöző és egyetemes érdeklődésre tartana számot, mint a halál utáni élet lehetősége. Ez azért van, mert a halál maga is egyetemes, és mert minden ésszerű gondolkodású ember élni akar. Normális körülmények között senki sem akar meghalni, mégis mindenki tudja, hogy az emberi előrelátás szerint a halál minden emberre vár. Így a kérdés, hogy van-e élet a halál után, mindenki szívében ott van, és sokak száján is felmerül.

Az emberek minden korban, szeretteik halála miatti frusztrációjukban és a saját végső pusztulásuk bizonyosságában, mindenféle filozófiát alkottak, hogy megnyugtassák félelmeiket és tagadják a tragikusan valóságos tényt. Megpróbálták elhinni, hogy a halál nem az, aminek látszik; hogy nem ellenség, hanem barát, egy eszköz, amellyel az emberek egy másik, magasztosabb életre lépnek.

A tanultak és a tanulatlanok egyaránt újra és újra feltették a kérdéseket: Hol vannak a halottak? Mi

történik valójában, amikor egy ember meghal? A halottak előbbek-e, mint az élők? Ezer évvel ezelőtt Jób próféta így kérdezett: „Ha az ember meghal, újra élni fog?” (Jób 14:14). Így szólt Isten prófétája azok milliói nevében, akik szeretteik elvesztését gyászolták, és akik maguk is, az egész emberiséggel együtt, rettegtek a biztos haláltól.

Jóbnak személyes és létfontosságú érdeke fűződött a kérdésére adott válaszhoz: „Ha az ember meghal, újra él?” Hiszen éppen azt kérte Istentől, hogy engedje meghalni. Jób nem volt fáradt az élettől, de a szenvedés annyira kimerítette, hogy elgondolkodott azon, vajon érdemes-e ilyen körülmények között élni.

Jakab így írt: „Hallottatok Jób türelméről” (Jakab 5:11). Jóbnak türelmére volt szüksége, mert Isten rendkívül súlyos csapásokat engedett rá. Elvesztette nyáját, csordáját és családját. Egészségét is elvesztette, és egy undorító bőrbetegség támadta meg, amely beborította egész testét. Végül a felesége is ellene fordult, és azt mondta: „Átkozd meg Istent, és halj meg!” (Jób 2:9)

Jób azonban nem akart átkozni Istent. Bízik Istenben, annak ellenére, hogy nem érti, miért engedi, hogy ilyen súlyos szenvedéseket kelljen

elviselnie. Érthető, hogy Isten akaratából meg akart szabadulni a szenvedésektől, ezért így imádkozott: „Bárcsak elrejténél engem a sírban, titokban tartanál, amíg el nem múlik haragod, és megjelölnél nekem egy időt, és megemlékeznél rólam!” Jób 14:13

Miután így megkérte Istent, hogy hagyja meghalni, Jób elgondolkodott azon, hogy mi történne, ha Isten meghallgatná imáját, és megengedné, hogy meghaljon. Ezért megkérdezte: „Ha az ember meghal, újra él?” Jób saját tapasztalatai és érzései alapján beszélt, de mint Isten prófétája, szavai isteni ihletésből fakadtak, ezért tudjuk, hogy a halál utáni életről szóló kérdését Isten Igéjének igazságával összhangban fogalmazta meg.

Ezért fontos megjegyezni, hogy Jób nem azt kérdezte: „Ha az ember meghal, él-e jobban, mint valaha?” Nem azt kérdezte sem, hogy „Ha az ember meghal, az azt jelenti, hogy csak átköltözött egy másik szobába, vagy a mennybe ment, vagy egy kínzó helyre?” Jób tudta, hogy amikor az ember meghal, akkor meghal, ezért azt a kérdést tette fel: „Ha az ember meghal, újra élni fog?”

Így figyelmünkbe kerül a Biblia nagy alapvető igazsága, miszerint a halál utáni élet a halottak

feltámadásától, felébredésétől függ. A halál utáni élet reménye nem azért van, mert nincs halál, hanem mert Isten megígérte, hogy hatalmas erejével feltámasztja a halottakat. Jób tudta, hogy ha meghalhat, hogy elkerülje a további szenvedést, Isten később vissza fogja hozni az életbe, mert így folytatta: „Minden napjaimat (a halálban) várni fogom, amíg eljön a változás (a halálból az életbe). Hívsz, és én válaszolok neked: vágyakozni fogsz a kezed munkájára.” Jób 14:14,15

A feltámadás reménye

Jób megerősítése, hogy Isten a maga idejében ki fogja hívni őt a halálból, teljes mértékben összhangban van az egész Szentírás tanításával a halál utáni életről. Ez a feltámadás reménye van olyan világosan és megnyugtató bizonyossággal kifejtve az Újszövetségben.

Pál apostol így ír: „Mivel az ember által jött a halál, az ember által jött a halottak feltámadása is.” (1 Korinthus 15:21). A szövegben említett két „ember” Ádám és Jézus. Ádám megszegte az isteni törvényt, és magára és utódaira hozta a halál büntetését. Jézus a bűnösök helyébe lépett a halálban, és így lehetővé tette az Ádámtól származó bűnös () emberiség halálból való megszabadulását a feltámadás által. Erre

utalt Pál, amikor azt írta: „A bűn zsoldja a halál, de Isten ajándéka az örök élet a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” (Róma 6:23)

A halottak feltámadása annyira elengedhetetlen a halál utáni élet biztosítékához, hogy Pál apostol, a keresztényekről írva, hangsúlyozta, hogy ha nincs feltámadás, akkor „akik Krisztusban elaludtak, azok is elpusztultak” (1 Korinthus 15:18). Ez egyszerűen azt jelenti, hogy ha nincs feltámadás, akkor még azok is, akik most Krisztusban hisznek és követik őt, a halálban elpusztulnak.

Miért van zavar?

Mivel a Biblia olyan egyértelműen tanítja, hogy a halál utáni élet reménye Isten ígéretén alapul, hogy a feltámadásban életre kelti a halottakat, természetesen felmerül a kérdés, hogy miért van olyan sokan, akik azt állítják, hogy hisznek a Biblia tanításában, mégis zavarban vannak ebben a kérdésben. Ennek a zavarnak az alapja az Édenkertben található.

Isten így szólt Ádámhoz: „A jó és rossz tudásának fájáról ne egyél, mert azon a napon, amikor abból eszel, biztosan meghalsz.” (1Mózes 2:17). Később Sátán, a kígyón keresztül szólva, „” (csábító kígyó)

megkérdezte Évát erről: „Igazán azt mondta Isten, hogy a kert minden fájáról ne egyél?” (1Mózes 3:1). Éva megerősítette, amit Isten mondott, beleértve azt is, hogy a halál lesz a büntetés az engedetlenségért. 2-3. vers

Sátán pedig, válaszolva Évának, azt mondta: „Nem fogtok meghalni.” (Mózes 3:4). Ez a Teremtő szavainak tagadása volt. Sátán gyakorlatilag azzal vádolta Istent, hogy hazudott, amikor azt mondta, hogy az engedetlenség büntetése a halál. Lehetséges, hogy Sátán úgy gondolta, hogy valamilyen módon megghiúsíthatja Isten tervét, miszerint az emberre a halálbüntetést szabja ki. Ha így volt, hamar rájött, hogy erőfeszítései hiábavalóak, mert az emberi faj elkezdett meghalni.

Sátán azonban nem ismerte el, hogy tévedett. Ehelyett emberi eszközökkel elkezdte terjeszteni azt a propagandát, hogy a halál nem az, aminek látszik, hogy valójában nincs halál. Amennyire csak tudta rávenni az embereket, hogy ezt higgyék, annyira bizonyította, hogy igazat mondott, amikor Éva anyának azt mondta: „Nem fogtok meghalni”, csak úgy tűnik majd, hogy meghaltok, és amikor úgy tűnik, hogy meghaltok, valójában előbbek lesztek, mint valaha.

Azok számára, akik bíznak Isten Igéjében, nem lesz nehéz eldönteni, hogy az Édenkertben elhangzott „ ” kijelentések közül melyiket kell elfogadni. A Teremtő volt az, aki kijelentette: „Azon a napon, amikor eszel belőle, biztosan meghalsz”, és mi tudjuk, hogy Isten igazat mondott. Sátán volt az, aki azt mondta: „Nem fogsz meghalni”, és mi tudjuk, hogy nem igazat mondott. Jézus így szólt Sátánról: „Ő hazug, és az ő atyja.” János 8:44

Sátán nemcsak hazug, hanem, ahogy Jézus kijelentette, „az atyja”. Más szavakkal, Sátán teremtette az első hazugságot, és ez volt a legpusztítóbb és legtávolabbi hatással bíró hazugság, amit valaha mondtak. Ez az Édenkertből származó hamisság megrontotta a halálról szóló igazságot minden nemzet és vallás embereinek elméjében, míg az igazságot, amit Isten a „bizonyosan meghalsz” kijelentésben kifejezett, csak viszonylag kevesen hitték el.

A „különálló entitás” hamis tan

Mindenki számára nyilvánvaló, hogy az emberi test meghal. Sátán tudta, hogy ezt nem tudja elhitetni az emberekkel, ezért elterjesztette azt a gondolatot, hogy az emberi testben van valami, ami elkülönül a testtől, egy olyan lény, amely a halál után elhagyja a

testet, és tovább él. Az állítólagos keresztény „ ” körökben ezt a megfoghatatlan valamit „halhatatlan léleknek” nevezik.

Az ókori egyiptomiak is ezt a nézetet vallották. Később a görög filozófusok is átvették, és miután az apostolok elhunytak, a pogány filozófusok bevezették a keresztény egyházba. Bár különbözőképpen írják le, ez az elmélet, miszerint az emberben van valami, ami nem halhat meg, és ezért a halál nem létezik, minden pogány vallás híveinek közös hite volt.

A Biblia azt jelzi, hogy ez a nézet elterjedt volt a pogányok körében Salamon király idején, és látjuk, hogy ő az igazsággal küzdött ez ellen a tévedés ellen. Írta: „Ami az emberek fiaival történik, az a vadállatokkal is történik; egy dolog történik velük: ahogy az egyik meghal, úgy hal meg a másik is; mindnyájan egy lélegzetet vesznek, és így az embernek nincs előnye a vadállatok felett, mert minden hiábavaló. Minden egy helyre megy; mind porból vannak, és mind porrá lesznek. Ki tudja (vagy ki bizonyíthatja), hogy az ember lelke felfelé száll, és az állat lelke lefelé száll a földre?” Prédikátor 3:19-21

Milyen világosan fogalmazza meg Salamon Isten igazságát, amikor kijelenti, hogy a halálban az ember és az állat egyformák, mind egy lélegzetet, vagy

„lelket” vesznek, ahogyan ugyanazt a héber szót a 21. versben fordítják. Miután így előadta az igazságot, Salamon azt kérdezi, ki tud mást bizonyítani? Nyilvánvalóan tudta, hogy a környező pogány népek másképp hittek, hogy ragaszkodtak Sátán hazugságához, miszerint nincs halál, és hogy míg a test meghal, a „lélek” „felfelé” száll és tovább él. De Salamon megmutatja, hogy ez nem igaz. Inkább azt mondja, hogy a halálban az ember és az állat egyformák. Az embernek az állatok feletti felsőbbrendűsége abban áll, hogy Isten megígérte, hogy a feltámadáskor az elhunyt embereket életre kelti, de ezt nem ígérte meg az alacsonyabb rendű állatoknak.

Nincsenek „halhatatlan lelkek”

A „halhatatlan lélek” kifejezés nem szerepel a Bibliában, és a Biblia még csak távolról sem tanítja, hogy egy „különálló entitás” lakozik az emberi testben, és a test halála után máshová menekül, hogy ott éljen. A „lélek” szó első használata a Bibliában a Mózes első könyvében található. Ebben a szövegben azt olvassuk, hogy Isten a föld porából teremtette az embert, az orrába lehelt „élet leheletét”, és az ember „élő lélekké lett”.

Az „élő lélek” egyszerűen egy élő lény, vagy egy élő teremtmény, amely, ahogy ez a szöveg is elárulja, az élet leheletének és az organizmusnak, vagy testnek az egyesüléséből jön létre. A test nem a lélek. Az élet lehelete nem az „ ” lélek. Amikor az isteni kegyelem és hatalom révén a lehelet életet ad a testnek, akkor a kettő egyesüléséből jön létre az „élő lélek”.

Salamon azt mondta, hogy az embernek és az állatoknak egy lélegzete van, és igaza volt. Az özönvízben elpusztult emberekről és alacsonyabb rendű állatokról ezt olvassuk: „Minden élőlény meghalt, ami a földön mozgott, mind a madarak, mind a szarvasmarhák, mind a vadállatok, mind a földön csúszó-mászó minden élőlény, mind az ember, mind az, akinek az orrában volt az élet lehelete, mindaz, ami a szárazföldön volt, meghalt.” Genesis 7:21,22

Mivel az állati teremtés ugyanazon „élet leheletével” él, amely az embert is életben tartja, minden állat is „élő lélek”, és ez egyértelműen megállapítható Isten Igéjében. Ez a fontos igazság a Biblia alkalmi olvasója elől el van rejtve a fordítás következtetlenségei miatt. Például a Genesis 1:24 így szól: „És mondá az Úr: Hozzon elő a föld élő lényeket a maga nemzetségéből, marhákat és

csúszómászókat, és a föld állatait a maga nemzetségéből: és így lett.”

Ebben a szövegben a „teremtmény” kifejezés pontosan ugyanazt a héber szót fordítja, mint amelyet a Mózes első könyve 2:7-ben „élő léleknek” fordítottak, ahol Ádámra utalnak – a „teremtmény” és „lélek” szavak mind a héber *nephesh* szó fordításai. Csak azért használták a fordítók a „teremtmény” szót az alacsonyabb rendű állatokra utalva, és a „lélek” szót az emberre utalva, mert meg akarták különböztetni az embert az állatoktól, amit a Szentírás nem indokol. Nem csoda, hogy Salamon így írt: „Ahogy az egyik meghal, úgy hal meg a másik is.”

Amikor Ádám meghalt, teste porrá vált – „Por vagy, és porrá leszel” (1Mózes 3:19). (Mózes 3:19). Az Isten által adott élet jog, amelyet Isten az orrába lehelt lélegzetével valósított meg, visszatért Istenhez. Ezt a gondolatot Salamon is egyértelműen kifejezi, amikor leírja, mi történik, amikor az ember meghal: „Akkor a por visszatér a földre, ahonnan vétetett, és a lélek visszatér az Istenhez, aki adta.” Prédikátor 12:7

A szövegben megfogalmazott egyszerű igazságot sokan félreértik a „lélek” szó

félreértelmezése miatt. Ez a szó egy héber szóból származik, amely egyszerűen „lélegzetet” jelent, vagy ebben az esetben a láthatatlan életerőt. Pál a Mars-hegyen tartott beszédében azt mondta, hogy Istenben „élünk, mozgunk és vagyunk”. ApCsel 17:28

Ez a szöveg még csak távolról sem sugallja, hogy amikor az ember meghal, egy tudatos lény távozik a testéből, és felemelkedik Istenhez a mennybe. A szövegben használt „visszatér” szó kizárja egy ilyen értelmezés lehetőségét. A test porrá válik, mert porból lett. Ha a „lélek” egy különálló lény lenne, amely visszatér Istenhez, az azt jelentené, hogy a tudatos lény korábban Istennél lakozott, és ideiglenesen megengedték neki, hogy a földre jöjjön és emberi testet öltön magára. Milyen ésszerűtlen lenne egy ilyen következtetés!

Salamon halálról alkotott definíciója azonban mennyire összhangban áll a Bibliában az emberi élő lélekről, vagy lényről megállapított tényekkel! Amikor a test és a lélegzet visszatér eredeti forrásához, az ember úgy marad, mintha soha nem is létezett volna. Az élő lélek, vagy lény, többé nem létezik. Meghalt, és a halál a bűn büntetése. Ezékiel 18:4 kijelenti: „A lélek, amely vétkezik, meghal.”

A halál „alvás” lett

Mivel Isten megígérte, hogy a halott embereket életre kelti, a Biblia az elhunytakra „alvóként” utal. Ezt a fontos bibliai igazságot Jézus is kiemeli, amikor Márta és Mária testvérének, Lázárnak a halálára utal. A tanítványainak így szólt: „„A barátunk, Lázár alszik.” A tanítványok azt hitték, hogy Jézus a természetes alvásra utal, ezért egyértelműen mondta nekik: „Lázár meghalt.” János 11:11-14

Így Jézus megfogalmazta az Isten Igéjének egyik alapvető tanítását. Lázár meghalt, mégis „aludt”. Amikor Isten Ádámnak azt mondta, hogy az engedetlenség halállal jár – „Bizony meghalsz” –, az élet megszűnésére utalt. Ez az élet megszűnése végleges lett volna, ha Isten nem szeretné továbbra is emberi teremtményeit, és nem biztosított volna nekik megváltást azáltal, hogy szeretett Fiát adta nekik megváltójuknak és a halálból való megmentőjüknek. János 3:16; 1 Timóteus 2:3-6

Jézus odaadta „testét”, azaz emberségét a világ életéért. (János 6:51). Így biztosítottak lehetőséget arra, hogy eltöröljék az Ádámra és az ő nemzetségére kiszabott halálos ítéletet. És bár mindenki továbbra is meghal, Krisztus Jézus által biztosított megváltásnak köszönhetően a halottak

feltámadnak. Mivel a halottak feltámadnak, a Biblia az „alvás” kifejezést használja az életük ideiglenes hiányának leírására.

Azok, akik alszanak, eszméletlenek, akárcsak a halottak. Nem látnak, nem hallanak, nem tudnak semmit. A Biblia azt mondja: „Az élő , hogy meghalnak, de a halottak nem tudnak semmit.” (Prédikátor 9:5). Azok, akik alszanak, felébredhetnek; így azok is, akik a halálban „alszanak”, felébredhetnek és fel is fognak ébredni. Ahogy Jézus Lázárról mondta: „Megyek, hogy felébresszem őt álmából” (János 11:11). Így mindazok, akik a halálban „alvó” állapotban vannak, isteni erő által felébrednek a föld új napjának reggelén. Ezért olvassuk: „Az éjszaka sírása reggelre öröme változik” (Zsoltárok 30:5).

Márta vigasztalása

Jézus és a kis betániai család – Márta, Mária és Lázár – különleges barátok voltak. Amikor Lázár megbetegedett, Jézus és tanítványai Galileában voltak, amely Betániától jó távolságra feküdt. A nővérek üzenetet küldtek Jézusnak Lázár betegségéről, de ő nem ment azonnal hozzájuk. Két napot várt, majd bejelentette, hogy Lázár meghalt, „alszik”, és hogy „felébreszti őt álmából”.

Márta kiment Jézus elé, amikor az a házukhoz közeledett. Gyengéden szemrehányást tett neki, és így szólt: „Uram, ha itt lettél volna, a testvérem nem halt volna meg” (János 11:21). Márta szívét megszakította a fájdalom, és ez kiváló alkalom volt Jézusnak, hogy megvigasztalja őt, ami , meg is tett. De milyen megnyugtató szavakat mondott a Mester Márta számára ebben a nagy szükségben? Jézus azt mondta neki, amit hasonló körülmények között gyakran mondanak: „Márta, a bátyád nem halt meg igazán, csak levetette külső héját, a testét”? Jézus azt mondta, hogy az igazi Lázár él, mint valaha? Azt mondta Márta, hogy valószínűleg Lázár „lelke” a közelben lebeg? Azt mondta: „Márta, nincs halál”?

Nem, Jézus nem mondott ilyesmit. Jézus korábban azt mondta tanítványainak: „Lázár meghalt”, és most nem mondhatta volna ellent ennek az igazságnak azzal, hogy Márhának azt mondja, hogy a testvére él, mint valaha. Amit Márhának vigasztalásul mondott, összhangban volt az egész Isten Igéjének tanúságával. Tudva, hogy Lázár valóban meghalt, azt mondta Márhának: „A te testvéred feltámad.” 23. vers

Ha Lázár valaha is újra élni akart, akkor vissza kellett hozni az életbe, és Jézus biztosította a nővérét, hogy ez meg fog történni: „A te testvéred feltámad.”

Márta nem volt biztos abban, hogy Jézus mit értett ez alatt. Tudta, hogy Jézus másokat is felébresztett a halál álmából, és azt mondta Jézusnak: „Amit csak kérsz Istentől, Isten megadja neked”, de nem volt biztos abban, hogy Jézus abban a pillanatban megkéri Istent, hogy ébressze fel testvérét a halál álmából. Ezért így válaszolt: „ ” (Tudom, hogy feltámad a feltámadás napján.) 22-24. vers

Márta tudta, hogy lesz egy általános feltámadás, amikor minden halott feltámad, és akkor Lázár is felébred a halál álmából. Ismerte az Ószövetségben leírt ígéretek, és tiszteletteljesen és hittel hallgatta Jézus tanításait, ezért tudta, hogy az egész emberiségre dicsőséges feltámadás reménye vár.

Márta azt is megértette, hogy az általános feltámadás „az utolsó napon” fog bekövetkezni. Az utolsó nap nem a „végítélet napja”, ahogyan sokan gondolják. A „nap” szó ebben az esetben egy korszakra, egy korszakra utal, az Isten nagy tervének utolsó korszakára, amelynek célja az emberiség megváltása és üdvössége a bűntől és a haláltól.

Az isteni üdvözlési tervben különböző korszakok vannak. Jézus első eljövetele előtt volt a patriarchális korszak, majd a zsidó korszak. Krisztus első eljövetelével kezdődött az evangéliumi korszak.

Ezek előkészítő korszakok voltak, amelyekben Isten kiválasztotta és felkészítette azokat, akik az isteni terv utolsó korszakában, az utolsó napon, azaz abban az időszakban, amikor Isten tervé, a halottak feltámadásával és mindazok életének tökéletes helyreállításával, akik akkor hisznek és engedelmeskednek Krisztus királyságának törvényeinek, beteljesedik, együttműködnek Jézussal.

Márta tudott Isten tervének utolsó korszakáról, az utolsó napról, és tudta, hogy testvére és mindazok, akik meghaltak, akkor felébrednek a halál álmából. De Márta nem tudta, hogy Jézus erre gondolt-e, amikor azt mondta: „A te testvéred feltámad.” Jézus sem magyarázta meg neki közvetlenül, hogy mi a közvetlen szándéka. Ehelyett így válaszolt: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz bennem, ha meghal is, élni fog; és aki él és hisz bennem, soha nem hal meg.” (25-26. versek). Márta kifejezte hitét az utolsó napon bekövetkező általános feltámadásban. Most Jézus elmagyarázta, hogy ő a „feltámadás és az élet”, aki az utolsó napon felébreszti a halottakat, és örök életet ad mindazoknak, akik akkor hisznek benne.

Márta válaszában Jézus két csoportot említ azok közül, akik általa kapnak életet. Először azok, akik

most hisznek, de meghalnak. Őket, biztosította Márta, feltámasztja a halálból. És vannak azok, akik a feltámadáskor feltámadnak, és akkor hisznek benne. Ők, mondta, soha többé nem halnak meg. 25,26 versek

Miután Jézus biztosította Mártát arról, hogy mind a hívők, mind a hitetlenek feltámadnak, megkérdezte tőle: „Hiszel ebben?” Márta így válaszolt: „Igen, Uram, hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia” (26–27. vers). Márta helyesen értette, hogy a Krisztus, vagyis az ígért Messiás azért lesz elküldve a világba, hogy megmentse az emberiséget a haláltól, és hogy ez azoknak a felébredésével fog megvalósulni, akik a halálban „aludnak”. Hitt abban, hogy Jézus az ígért Messiás, a Krisztus, aki eljött, és hogy benne van a feltámadás ereje.

Lázár felébred

Miután Márta így vallotta meg hitét Jézusban, mint Messiásban, és abban, hogy ő képes feltámasztani a halottakat, visszatért otthonába, és megkérte Máriát, hogy kísérje el Jézushoz, amit az meg is tett. Mártahez hasonlóan Mária is így szólt a Mesterhez: „Ha itt lettél volna, a testvérem nem halt volna meg.” (32. vers). Jézus szívét megérintette ez a szomorú és nagy veszteség, és a többiekkel együtt ő is sírt.

Aztán megkérte, hogy mutassák meg neki a sírt, ahol Lázárt temették.

A sír előtt állva Jézus kérte, hogy görgessék el a bejárat előtti követ. Márta tiltakozott. Korábban még hitét vallotta, hogy Jézus képes feltámasztani testvérét, de most már kételkedett, és így szólt Jézushoz: „Uram, már bűzlik, mert négy napja halt meg” (39. vers). De Jézusnak ez nem számított. Meg akarta mutatni, hogy mi fog végül az isteni hatalom által megvalósulni mindazok számára, akik meghaltak, és ahol az isteni hatalom működik, ott nem számít, hogy valaki négy napja vagy ezer éve halott; az élet visszaadható. Aki az életet teremtette, az bőségesen képes azt visszaadni.

A nyitott sír előtt állva, egy megfelelő imádság után Jézus hangosan kiáltott: „Lázár, gyere ki!” (43. vers). Érdekes megjegyezni, hogy a beszámoló nem mondja el, hogy Lázár, aki a mennybe ment, visszatért. Lázár nem ment a mennybe. Nem mondja, hogy aki a tisztítótűzbe került, visszatért. Nem mondja, hogy aki az örök kínok mélységébe került, megszabadult a gyötrelemtől. Nincs örök kínok mélysége.

A feljegyzés szerint, amikor Jézus kiáltott: „Lázár, gyere ki...”, „aki halott volt, kijött”. Jézus korábban azt

mondta, hogy Lázár halott. Most a halott Lázár felébredt a halál álmából. Megszabadult a halotti ruháitól, és úgy keveredett és társalogott családjával és barátaival, mint korábban. Az életre keltve nem volt sem fantom, sem szellem. Ugyanaz a Lázár volt, mint korábban. Örült, hogy újra él, és családja is örült, hogy visszakapta.

„Ne csodálkozzatok”

Egy korábbi alkalommal, amikor a halottak feltámadásáról beszélt, Jézus azt mondta: „Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amikor mindnyájan, akik a sírban vannak, meghallják az ő hangját, és előjönnek, akik jót cselekedtek, az életre való feltámadásra, akik pedig gonoszt cselekedtek, az ítéletre való feltámadásra.” János 5:28,29. Itt biztosítanak minket arról, hogy ahogy Lázár fel lett hívva a sírból, úgy minden halott fel lesz hívva az általános feltámadáskor.

Megjegyezzük, hogy Jézus itt két általános csoportról is beszél a feltámadásban: azokról, akik jót cselekedtek, és azokról, akik rosszat cselekedtek, vagy nem cselekedtek jót. Azok, akik jót cselekedtek, a 24. versben a jelenkori hívőknek nevezettek. Róluk azt mondja, hogy örök életük van, „ ”, és nem kerülnek ítéletre. Ez azt jelenti, hogy a hit alapján a

hívők már nem állnak halálra ítélve, és biztosak lehetnek az örök életben a feltámadásban. Ők nem kerülnek a jövőbeli ítéletre, mert a jelen életben sikeresen állták ki a próbát.

Ők azok, akik „jót cselekedtek” azzal, hogy hittek és hűségesen követték Jézus nyomdokaiba, és így méltók lettek arra, hogy a halálból feltámadjanak az „életre”. Azok azonban, akik nem bizonyultak méltónak, felébrednek a halálból, és ítéletre kerülnek, mert felébredésük a világ ezeréves ítéletnapján fog bekövetkezni. ApCsel 17:31; 2 Péter 3:8; Jelenések 20:6

A görög szó itt „*krisis*”, és „ítéletnek” fordítják. Mindenki, aki most nem bizonyul méltónak az életre, válság elé kerül, amikor felébred a halál álmából. Természetesen akkor teljes megvilágosodást nyernek a kérdésekben, és teljes megértés alapján lehetőséget kapnak arra, hogy elfogadják a Krisztus által számukra biztosított életet, és engedelmeskedjenek Krisztus királyságának törvényeinek, amelyek akkor az egész emberiség ügyeit irányítják majd. Ha elfogadják és engedelmeskednek, visszatérnek az emberi élet tökéletességébe, és örökké élnek. Ez lesz a teljes feltámadásuk. Ha nem fogadják el és nem engedelmeskednek, visszatérnek a halálba. Péter

erről az időről azt mondta, hogy azok, akik nem engedelmeskednek, „el lesznek pusztítva a nép közül”. ApCsel 3:23

Azok a mai kor hívői, akik érdemesnek bizonyultak arra, hogy Krisztussal éljenek és uralkodjanak, a feltámadáskor „dicsőségben, tisztességben és halhatatlanságban” fognak megjelenni (Róma 2:7). Az örökkévalóság tehát nem az ember veleszületett tulajdonsága, hanem dicsőséges jutalom azoknak, akik hajlandók szenvedni és meghalni Jézussal, hogy vele éljenek és uralkodjanak. Jézus örökös társaiként az ő királyságában, ők is vele együtt ítélnék majd a jövőbeli ítéletnapon. 1 Korinthus 6:2,3; Jelenések 3:21; 5:10

Ekkor a hitetlen világnak lehetőséget adnak a hitre, a halottak feltámadnak a halálból, hogy megkapják ezt a lehetőséget. Azok, akik akkor hisznek, visszakapják az emberi természetnek azt a tökéletességét, amelyet Ádám veszített el, amikor megszegte Isten törvényét és halálra ítélték, és örökké embereknek fognak élni a földön. Jelenések 21:4

Milyen boldog beteljesülése lesz ez az isteni tervnek, hiszen ez azt jelenti, hogy a bűn és a halál uralma, amelyet Ádám bűne okozott az Édenben,

nem tart örökké, és hogy mindazok, akik e hosszú sírás ideje alatt meghaltak, felébrednek, és egyéni lehetőséget kapnak arra, hogy engedelmeskedjenek Isten törvényeinek, és örökké éljenek.

A Szentírás azt mondja, hogy „ ” („Isten annyira szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16). De ahhoz, hogy higgyenek benne, világos ismeretet kell szerezniük róla, és ezt a jövőbeli ítéletnapon fogják megkapni, amikor feltámadnak a halálból. Ez egy dicsőséges remény az emberiség számára, és Isten prófétája, Dávid szimbolikusan és gyönyörűen fogalmazza meg. Idézzük:

„Mondjátok a pogányoknak, hogy az Úr uralkodik: a világ is meg lesz alapítva, és nem fog megrendülni: igazságosan fog ítélni a népeket. Örüljön az ég, és vigadjon a föld; zúgjon a tenger és mindaz, ami benne van. Örüljön a mező és mindaz, ami rajta van, akkor az erdő minden fája örvendezzen az Úr előtt, mert eljön, hogy ítélje a földet, igazságosan ítéli a világot és a népeket az ő igazságával.” Zsoltárok 96:10-13

Valóban van élet a halál után, mert isteni hatalom által a halottak életre kelnek. Ez az „ ”, a nagy

remény, amelyet Isten Igéje kínál nekünk. Ez a halottak feltámadásának reménye.